

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

El Delegat d'Ordre Públic de Catalunya ha fet conèixer la seva decisió de no autoritzar la celebració d'actes polítics; només seran permeses les reunions sindicals de caire estatutari, l'autorització de les quals, però, haurà d'ésser sol·licitada amb l'antelació deguda. La mesura ens sembla encertada i àdhuc ens havem de plànyer de no haver estat adoptada, amb caràcter general, en tota la Península, unes quantes setmanes abans. Si així s'hagués fet, podien evitar-se moltes rancúnies i, per consegüent, la convivència entre els partits i les organitzacions antifeixistes tindria molta més solidesa. En contra del nostre esperit liberal, hem de decantar-nos per acceptar unes restriccions, pel convenciment de que les passions estan desfermades, i que tot el que sigui dialogar, més que més quan una de les parts s'aprofita de situacions de privilegi, és un desgast d'homens i energies, amb sensible perjudici per a la causa del poble. Prou de proselitisme i d'ambició desmesurada de cobejança de poder! Hi ha la guerra que ens necessita a tots, i després de guanyar-la, ja abatut el feixisme, solament amb compenetració i transigència serà possible construir l'edifici ferm de la nova societat. Si ens apartem d'aquestes normes, si debilitem aquesta força, res podem avançar, i la responsabilitat davant la història serà enorme. Tant hi quedaran esclafats els d'un sector com els de l'altre. Per això, davant del perill, s'imposa la rectificació i el decidit propòsit de salvar els pobles d'Ibèria de la ruïna més espantosa. — ALFIL

L'ESPANYA DEL SEGLE XX

Sota el domini de la plutocràcia i del militarisme

VIII

Els efectes de la campanya del Nord d'Àfrica, per tant que es vulguin dissimular, preocupen fonamentalment al Govern i mantenen en commoció tot el país. En aquells dies de l'agost del 1909, amb l'aplicació de la censura de premsa i suspeses les garanties, de la campanya de l'Àfrica només se'n coneixien les referències dels comunicats oficials. D'aquests se'n dedueix que els convois que s'envien als campaments de les avançades, són fortament hostilitzats pels moros. Fins aleshores solament s'ha fet conèixer que les tropes del general Aguilera, arribades a la Restinga, han procedit a l'ocupació del «zoco» El Arba, des d'on es divisa Zeluan. A Melilla hi ha concentrats 30.000 soldats i hom no sap en concret el pla d'operacions que projecta el comandament, per bé que les previsions del general Marina tendeixen a l'ocupació de la zona costera de Mar Chica per atraure's els moros a les planures de Zeluan i a les riberes del Muluya, abans d'intentar l'assalt al Gurugú. Marina demana reforços al Govern i aquest li trameta la divisió Alvarez Sotomayor. Al nord d'Àfrica ja hi ha, per tant, 40.000 soldats espanyols, i encara — en dir d'alguns tècnics militars — caldrà enviar-n'hi fins a 60.000 per aconseguir la pacificació del Rif.

Només les veus que demanen repressió contra els responsables o suposats autors dels fets de juliol, alternen amb les inquietuds dels greus moments. De seguida els anatemes de la premsa de dretes van adreçats contra el director de l'Escola Moderna, Francesc Ferrer i Guàrdia. No tarda a venir l'acusació del fiscal del Tribunal Suprem, que assenyalava com a promotor dels successos de Barcelona a Ferrer, i aquest, després d'algunes recerques, és detingut, pels sometents, a Calella. En pujar al carruatge que l'ha de traslladar a Barcelona, acompanyat del governador civil, en Ferrer dirigí al públic les següents paraules: «Poble!, a l'home que no ha fet res, no li fan res; dintre pocs dies ens tornarem a veure». Mentrestant el Govern clausura les escoles laiques i centres àcrates republicans. La repressió no pot aturar-se — manifesta el ministre de Governació, La Cierva —, i amb aquesta orientació, en l'acte d'obertura de tribunals, pel mes de setembre, el fiscal del Suprem, Ugarte, llegí la Memòria, que versava sobre els fets de Barcelona: Són atribuïts a les predicacions àcrates. Diu que en la seva confecció i realització hi contribuïren elements dividits entre si per un abim de rencors i rivalitats. «Solidaridad Obrera», anarquistes, republicans i «dames roges» es donaren les mans per al terrible desastre social de Barcelona. Obertament —afegeix— s'ha d'anatematitzar doctrines, que constitueixen una provocació a cometre delictes i que són una agressió a l'ordre legal.

Barcelona, en aquest període, ha acomiadat a Mister Arrow, les investigacions terroristes confiades al qual, han resultat inútils. Malgrat el temps concedit per a realitzar-les, i els nombrosos atemptats perpetrats i els mitjans posats a disposició del detectiu, aquest no ha fet cap bona feina.

Tornem a ocupar-nos de ço que passa al Rif. Arriben noves d'èxits sorollosos de les armes espanyoles. El 25 de setembre fou ocupat Nador; el 27, l'alcàssar i la població de Zeluan, i el 29, la columna del general Arizon coronava el Gurugú. En la presa d'aquesta darrera posició el general Del Real hi pronuncià aquestes vibrants paraules: Soldats! la bandera de la pàtria oneja ja en el Gurugú, últim baluard de la morisma. L'han clavada ací els braços robustos dels fills de la pàtria. Amb sang es conquisten les glòries, amb sang es venguen els greuges inferits a la pàtria. Visca Espanya, Visca l'exèrcit, Visca el rei, Visca el general Marina!

(Passa a la pàg. 4)